

Poslovni broj: UsII-395/18-6

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Blanše Turić, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa predsjednik Vijeća, Tonko Obuljen, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Rovinja-Rovigno Trg Matteotti 2, Rovinj, koju zastupa odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici održanoj 20. prosinca 2018.

p r e s u d i o j e

1. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Tužbeni zahtjev se usvaja.

Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/16-11/275, URBROJ: 376-10-18-16 od 21. kolovoza 2018.“

2. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: da zainteresiranoj osobi Gradu Rovinju-Rovigno, Trg Matteotti 2, Rovinj, nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kuna u roku od 15 dana.

3. Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem je utvrđeno da je tužitelj Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT) infrastrukturni operator i da ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Rovinja, da ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada Rovinja, kao i na pomorskom dobru u općoj uporabi.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu u kojoj opisuje postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe. Ističe da je tuženik zainteresiranoj osobi priznao

pravo na naknadu za pravo puta na nerazvrstanim cestama i to na česticama za koje je tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno da je doista bila riječ o nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada. Navodi da se naknada za pravo puta ne može uopće utvrditi za nekretnine koje su nerazvrstane ceste jer da se na nerazvrstanoj cesti ne mogu stjecati stvarna prava osim prava služnosti i prava građenja. Sve i da se zauzme stav da je tužitelja moguće obvezati na plaćanje naknade za pravo puta i za nerazvrstane ceste, smatra da je važno nedvojbeno utvrditi nalaze li se doista navedene čestice koje Grad prezentira kao nerazvrstane u toj kategoriji. Tvrdi da tuženik izvodi zaključak o vlasništvu Grada nad pojedinim kategorijama čestica isključivo na temelju dostavljene potvrde u kojoj je Grad popisao čestice koje bi u naravi trebale predstavljati nerazvrstane ceste koje se nalaze u njegovom isključivom vlasništvu. Smatra da navedena potvrda ne predstavlja dostatan dokaz nedvojbenog utvrđenja da te nekretnine doista predstavljaju nerazvrstane ceste. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti tuženikovo rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je neosnovan prigovor tužitelja da se na nerazvrstanim cestama ne može zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja. Navodi da se odredba članka 101. Zakona o cestama, na koju se poziva tužitelj, odnosi na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i pravo na naknadu koja je propisana Zakonom o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK) kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Ističe da je potvrda izdana na temelju podataka iz službenih evidencija, kao i da su sve nerazvrstane ceste u toj potvrdi u zemljišnoj knjizi nadležnog suda evidentirane kao opće dobro javne ceste i da ih je tuženik prihvatio kao nekretnine u vlasništvu zainteresirane osobe. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba se u odgovoru na tužbu poziva na praksu ovog suda kao i na praksu Ustavnog suda Republike Hrvatske te predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa proizlazi da je rješenje tuženika doneseno na temelju odredbe članka 28. stavak 6. ZEK-a kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretnini iz članka 27. stavak 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture u visini naknade za pravo puta. Iz navedene odredbe slijedi kako je zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine odnosno upravitelja općeg dobra u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe kao mjerodavnog materijalnog prava.

U odnosu na nekretnine na koje se tužitelj poziva u tužbi valja istaknuti da se tuženik osnovano poziva na Zakon o cestama („Narodne novine“ 84/11., 18/13., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.) kojim je u odredbi članka 101. stavka 1. propisano da je nerazvrstana cesta javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi. Dakle, prema odredbi Zakona o cestama nerazvrstane ceste su ex lege postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave pri čemu je upis u zemljišne knjige deklaratorne naravi.

U odnosu na prigovor tužitelja da se potvrda ne smatra dovoljnim dokazom utvrđenja da predmetne nekretnine predstavljaju nerazvrstane ceste valja navesti da tuženik pravilno navodi da je predmetnim rješenjem utvrđeno da je HT infrastrukturni operator i da ima pravo puta na nerazvrstanim cestama navedenim u Potvrdi Istarske županije, Grada Rovinja, Upravnog odjela za prostorno planiranje, zaštitu okoliša i izdavanje akata, Odsjeka za prostorno planiranje i zaštitu okoliša, KLASA: 350-05/18-02/01, URBROJ: 2171-01-05-01-

18-7 od 30. siječnja 2018. godine koja je sastavni dio pobijanog rješenja. Pravilno navodi tuženik da je spomenuta potvrda izdana na temelju podataka iz službenih evidencija odnosno iz jedinstvene baze podataka o nerazvrstanim cestama na području grada Rovinja i da se smatra javnom ispravom u skladu s odredbom članka 159. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku. Osim toga, također pravilno tvrdi da tužitelj tijekom provedenog postupka nije ni osporavao podatke navedene u potvrdi, što proizlazi i iz priložene dokumentacije.

S obzirom na sve navedeno, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odbijen je tužbeni zahtjev i odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tarifnog broja 23. točke 1. i Tarifnog broja 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ 142/13., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovorna na tužbu uvećan za PDV.

Odluka o objavi presude (točka III. presude) utemeljena je na odredbi članka 14. stavak 8. ZEK-a.

U Zagrebu 20. prosinca 2018.

Predsjednica vijeća:
Lidija Rostaš-Beroš, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštenu službenik

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	27.2.2019. 8:26:18	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/117	-04	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-19-3	Spis	0

